

Daniels Bog – Toogfirsindstyve

At afdække den profetiske gåde: Forståelsen af historien i Daniel 11 og betydningen af det daglige i adventismen

Jeff Pippenger

2024-02-15

Efter at vi har gennemgået historien fra 1863 indtil endetiden i 1989 i sammenhæng med de fire vederstyggeligheder i Ezekiels ottende kapitel, som repræsenterer adventismens fire generationer, vil vi rette vor opmærksomhed mod den kundskabsforøgelse, som blev åbenbart i 1989. Denne kundskabsforøgelse angik de sidste seks vers i Daniels ellefte kapitel. I 1989 opdagede vor lille sabbatsstudiegruppe reformlinjerne i Bibelens profeti, som Future for America ofte henviser til, og som fastlægger rækkefølgen af begivenheder i enhver reformlinje, hvilket igen gør det muligt for en studerende i profeti at anvende sideregnsmetodens fremgangsmåde, „linje på linje“.

Inden for få år (1992) havde jeg skrevet et skrift, der behandlede de sidste seks vers i Daniel elleve. Skriftet blev skrevet til min egen tilfredsstillelse, for jeg havde hverken evne eller hensigt til at udbrede studiet offentligt. I 1994 havde skriftet fundet vej til en selvunderstøttende adventistisk tjeneste, og i 1995 blev en serie på elleve artikler, der behandlede de sidste seks vers i Daniel elleve, udgivet i et månedligt tidsskrift, som blev produceret af denne tjeneste. Der findes kun nogle få specifikke henvisninger til Daniel elleve i Profetiens Ånds skrifter, og den vigtigste af dem alle blev et centralt argument for gyldigheden af den anvendelse, jeg fremlagde vedrørende disse vers.

„Vi har ingen tid at miste. Trængselstider ligger foran os. Verden er sat i bevægelse af krigens ånd. Snart vil de trængselsscener, som der er talt om i profetierne, finde sted. Profetien i det ellefte kapitel af Daniel er næsten nået til sin fulde opfyldelse. Meget af den historie, som har fundet sted som opfyldelse af denne profeti, vil blive gentaget. I det tredivte vers tales der om en magt, som 'skal blive modfalden, [Daniel 11:30–36 citeret.]“

„Scener, som ligner dem, der beskrives i disse ord, vil finde sted.“ Manuscript Releases, nr. 13, 394.

Søster White er tydelig i, at 1798 er „endens tid“.

„Men ved endens tid,“ siger profeten, „skal mange fare omkring, og kundskaben skal blive stor.“ Daniel 12:4.... Siden 1798 er Daniels bog blevet åbnet, kundskaben om profetierne er vokset, og mange har forkyndt det højtidelige budskab om den nært forestående dom.“ The Great Controversy, 356.

Vers fyrrer i Daniel elleve begynder med: »Og ved endetiden.«

Og ved endens tid skal sydens konge støde sammen med ham; og nordens konge skal komme imod ham som en hvirvelvind med vogne og med ryttere og med mange skibe; og han skal trænge ind i landene og oversvømme dem og drage videre. Daniel 11,40.

Det er åbenbart, selv uden den direkte bekræftelse fra profetiens Ånd, at vers fyrrer markerer begyndelsen på en række begivenheder, som begyndte i 1798. Disse begivenheder leder frem til menneskenes nådetids afslutning, for det første vers i Daniels kapitel tolv siger: „Og på den tid skal Mikael stå frem,“ og søster White gør det klart, at når Mikael står frem, afsluttes menneskenes nådetid.

»På den tid skal Mikael stå frem, den store fyrste, som står dit folks børn bi; og der skal komme en trængselstid, som der ikke har været mage til, siden der blev til noget folk, indtil samme tid; og på den tid skal dit folk blive frelst, enhver som findes indskrevet i bogen.« Daniel 12,1.

”Når den tredje engels budskab afsluttes, beder nåden ikke længere for jordens skyldige indbyggere. Guds folk har fuldført deres gerning. De har modtaget »den sildige regn«, »vederkvælgelsen fra Herrens åsyn«, og de er beredt til den trængslets time, som ligger foran dem. Engle skynder sig frem og tilbage i himlen. En engel, som vender tilbage fra jorden, kundgør, at hans gerning er fuldbragt; den endelige prøve er kommet over verden, og alle, som har vist sig loyale mod de guddommelige forskrifter, har modtaget »den levende Guds segl«. Da ophører Jesus med sin forbøn i helligdommen deroppe. Han løfter sine hænder og siger med høj røst: »Det er sket;« og hele den engleskare lægger deres kroner fra sig, idet han fremsætter den højtidelige kundgørelse: »Den, som gør uret, skal stadig gøre uret; og den, som er uren, skal stadig være uren; og den, som er retfærdig, skal stadig øve retfærdighed; og den, som er hellig, skal stadig helliges.« Åbenbaringen 22:11. Hver sag er afgjort til liv eller død.” The Great Controversy, 613.

Vers fyrrer i Daniel elleve begynder i 1798, og i vers femogfyrrer, når kongen i nord (pavedømmet) går til sin ende uden nogen til at hjælpe, afsluttes menneskets nådetid, for det næste vers siger: „Og på den tid“, hvorved den „tid“ identificeres, som er fremstillet i det foregående vers, nemlig vers femogfyrrer i Daniel elleve. Kongen i nord (pavedømmet) går til sin ende ved afslutningen af menneskets nådetid.

Derfor identificerer beretningen i de sidste seks vers af Daniel 11 en rækkefølge af begivenheder, som begynder i 1798 og ender ved afslutningen af menneskets prøvetid. Da Søster White levede, lå 1798 åbenlyst i hendes fortid. Når hun erklærede, at „profetien i Daniels ellefte kapitel næsten har nået sin fuldstændige opfyldelse“, kan hun derfor kun henvise til historie, som finder sted efter 1798 og før Michael står frem. Hun siger dernæst specifikt, at „meget af den historie, som har fundet sted som opfyldelse af denne profeti, vil blive gentaget“, og underviser således den, der studerer profetien, om at den afsluttende historie i Daniel 11, som „næsten har nået sin fuldstændige opfyldelse“, er blevet forbilledligt fremstillet i andre dele af de historiske forløb, der fremlægges i Daniels ellefte kapitel.

Når hun først understreger denne højst betydningsfulde profetiske nøgle, citerer hun derpå vers tredive til seksogtredive og erklærer: »Scener, som ligner dem, der er beskrevet i disse ord, vil finde sted.« Inspirationen gav en nøgle til de profetistuderende, som ønskede at forstå den endelige opfyldelse af Daniel 11. Nøglen var, at historien i de sidste seks vers af Daniel 11 var en parallel til den historie, der fremstilles i vers tredive til seksogtredive. Der udgår et rigt mål af lys fra denne

åbenbaring, men det, som her må tages i betragtning, er, at i Daniel 11, vers 31, bliver »det daglige« taget bort.

For ret at forstå den historie, der illustrerer den rækkefølge af begivenheder, som fører frem til menneskets nådetids afslutning, må en studerende i profetierne have den rette forståelse af „det daglige“. Hvis vers enogtrediven identificerer Kristi tjeneste i helligdommen som noget, der bliver taget bort, eller hvis det identificerer borttagelsen af hedenskabet, er det aldeles afgørende at forstå dette, hvis man ønsker ret at forstå den parallelle historie, som søster White omtalte, da hun skrev: „Scener lignende dem, der er beskrevet med disse ord, vil finde sted.“

Naturligvis anerkendte laodikeisk adventisme ikke opfyldelsen af Daniel 11, vers 40, som en identifikation af Sovjetunionens sammenbrud i 1989, men verset identificerer netop disse begivenheder. For dem, der ønskede korrekt at forstå den profetiske forøgelse af kundskab, som kom med opfyldelsen af vers 40 i 1989, blev den rette forståelse af „det daglige“ da nærværende sandhed. I begyndelsen af det tyvende århundrede var den rette forståelse vigtig, for den var en væsentlig del af de grundlæggende sandheder, som Herren brugte William Miller til at etablere.

Men i det tyvende århundredes første halvandet årti var det sataniske protestantiske syn, som hævder, at „det daglige“ repræsenterer Kristi helligdomstjeneste, et mindretalsstandpunkt, og det var ikke værd at lade en strid om den sandhed, at „det daglige“ er et symbol på hedenskab, overhovedet begynde. Derfor vil du høre de laodikeiske historiske revisionister sige, at emnet om „det daglige“ „ikke skal gøres til et prøvespørgsmål“, eller „at emnet om ‘det daglige’ ikke skal ophidses“. Hvad revisionisterne altid udelader, når de leder de ulærde i denne særlige drøftelse, er den betingelse, som inspirationen altid knyttede til emnet. Følgende passage er rettet til ældste Haskell.

Ældste Haskell førte an i forsvaret for den rette forståelse af »det daglige« mod de angreb, som Prescott og Daniells fremførte i det første og andet årti af det tyvende århundrede. Vær nøje opmærksom, for Søster White fastslår aldrig, at Haskells forståelse af »det daglige« var ukorrekt; hun pålægger ham blot ikke at lade ophidselsen fortsætte, for Herren ønskede ikke at give sandhedens fjender (Prescott og Daniells) en vedvarende platform, hvorfra de kunne fortsætte med at fremføre deres falske lære. I afsnittet bliver Haskell irettesat for »diagrammet«, og det diagram, der henvises til, er 1843-diagrammet. Haskell havde gengivet 1843-diagrammet som et vidnesbyrd i den strid. Men han gengav det ikke blot; nederst på diagrammet medtog han også det udsagn fra Søster White, hvor hun siger, at »1843-diagrammet blev ledet af Herrens hånd og ikke bør ændres.« Mens du læser afsnittet, så tæl, hvor mange gange hun siger: »på dette tidspunkt.«

»Jeg er blevet pålagt at sige til jer: Der må på nuværende tidspunkt ikke i Review fremføres spørgsmål, som vil have en tendens til at bringe sindene i uro. ... Vi har nu ikke tid til at indlade os på unødigt strid, men vi bør alvorligt overveje nødvendigheden af at søge Herren for sand omvendelse af hjerte og liv. Der bør gøres målbevidste anstrengelser for at opnå helliggørelse af sjæl og sind.«

„Jeg er blevet givet formaninger vedrørende nødvendigheden af, at vi holder samlet front. Dette er en sag af betydning for os på dette tidspunkt. Som enkeltpersoner behøver vi at handle

med den største forsigtighed.”

„Jeg skrev til ældste Prescott og fortalte ham, at han måtte være overordentlig forsigtig med ikke at indføre emner i Review, som ville synes at påpege mangler i vor tidligere erfaring. Jeg sagde ham, at denne sag, hvori han mener, at der er begået en fejl, ikke er et livsvigtigt spørgsmål, og at dersom den nu blev fremhævet, ville vore fjender drage fordel af det og gøre et bjerg ud af en muldvarpeskud.“

„Også til dig siger jeg, at dette emne [IDENTITETEN AF „DET DAGLIGE“ I DANIEL 8.] ikke bør gøres til genstand for agitation på dette tidspunkt. Nej, min broder, jeg føler, at i denne krise i vor erfaring bør det diagram, som du har ladet genoptrykke, ikke bringes i omløb. Du har begået en fejl i denne sag. Satan er målbevidst virksom for at fremkalde forhold, som vil skabe forvirring. Der er dem, som ville glæde sig over at se vore prædikanter komme i strid om dette spørgsmål, og de ville gøre meget ud af det.

„Det er blevet mig pålagt, at når det gælder, hvad der måtte blive sagt på den ene eller den anden side af dette spørgsmål, er tavshed på nuværende tidspunkt veltalenhed. Satan søger efter en anledning til at skabe splittelse blandt vore ledende prædikanter. Det var en fejltagelse at offentliggøre tavlen, før I alle kunne samles og nå til enighed om sagen. I har ikke handlet klogt ved at bringe et emne frem i forgrunden, som nødvendigvis må skabe drøftelse og fremførelsen af forskellige meninger; for hvert punkt vil blive forvredet og tillagt en betydning, som kun vil skade sagen. Vi har alt, hvad vi kan gøre, med at imødegå de falske udsagn fra dem, der har givet bevis for deres villighed til at aflægge falsk vidnesbyrd.“
Manuscript Releases, bind 9, 106, 107.

I den foregående artikel fastslog vi, at Ellen White sagde, at de, som frembar råbet om dommens time, havde den rette forståelse af „det daglige“, og at Prescotts og Daniells’ opfattelse, at „det daglige“ repræsenterede Kristi helligdomstjeneste, kom fra Satan. Hun irettesatte Haskell for at tillade, at striden fortsatte, men ikke for hans standpunkt vedrørende sandheden om, hvad „det daglige“ repræsenterer. På det tidspunkt troede flertallet stadig på pionerernes forståelse af „det daglige“, og endnu vigtigere var det, at verset i Daniel elleve, som skulle blive åbnet ved „endetiden“ i 1989, stadig lå årtier ude i fremtiden. På det tidspunkt (1989) ville betydningen af den rette forståelse af „det daglige“ være nødvendig. Revisionisterne udelader altid Ellen Whites præciseringer, som var begrænset til netop den pågældende periode, fra deres fableretter. Tæl tidsangivelsen i det følgende afsnit.

„Jeg har ord at tale til brødrene Butler, Loughborough, Haskell, Smith, Gilbert, Daniells, Prescott og alle, som har været aktive i at fremføre deres synspunkter vedrørende betydningen af »det daglige« i Daniel 8. Dette må ikke gøres til et prøvespørgsmål, og den uro, der er opstået som følge af, at det er blevet behandlet som et sådant, har været meget ulykkelig. Forvirring er blevet følgen, og nogle af vore brøders sind er blevet afledt fra den alvorlige overvejelse, som burde være blevet givet til det arbejde, som Herren har anvist, bør udføres på denne tid i vore byer. Dette har behaget den store fjende af vort værk.

Det lys, der er blevet givet mig, er, at intet bør gøres for at øge ophidselsen omkring dette spørgsmål. Lad det ikke bringes ind i vores taler og dvæles ved som en sag af stor betydning.

Vi har et stort arbejde foran os, og vi har ikke en time at miste fra det væsentlige arbejde, der skal udføres. Lad os begrænse vores offentlige bestræbelser til fremstillingen af de vigtige sandhedslinjer, hvorom vi har klart lys.

„Jeg vil henlede jeres opmærksomhed på Kristi sidste bøn, sådan som den er nedskrevet i Johannes 17. Der er mange emner, som vi kan tale om,—hellige, prøvende sandheder, skønne i deres enkelhed. Ved disse kan I dvæle med inderlig alvor. Men lad ikke ‘det daglige’ eller noget andet emne, som vil vække strid blandt brødrene, bringes ind på dette tidspunkt; for dette vil forsinke og hindre det arbejde, som Herren netop nu vil have vore brødres sind fæstet ved. Lad os ikke ophidse spørgsmål, som vil åbenbare en tydelig meningsforskel, men lad os snarere fremføre fra Ordet de hellige sandheder om Guds lovs bindende krav.

„Vore prædikanter bør søge at give sandheden den mest fordelagtige fremstilling. Så vidt muligt bør alle tale det samme. Lad talerne være enkle og behandle væsentlige emner, som let kan forstås. Når alle vore prædikanter indser nødvendigheden af at ydmyge sig, kan Herren virke sammen med dem. Vi behøver nu at omvende os på ny, for at Guds engle kan samarbejde med os og gøre et helligt indtryk på sindet hos dem, for hvem vi arbejder.”

„Vi må smelte sammen i båndene af Kristuslignende enhed; da vil vort arbejde ikke være forgæves. Træk i lige tov, og lad ingen stridigheder blive bragt ind. Åbenbar sandhedens forenende kraft, og dette vil gøre et mægtigt indtryk på menneskers sind. I enheden er der styrke.

„Dette er ikke en tid til at fremhæve uvæsentlige forskelle. Hvis nogle, som ikke har en stærk, levende forbindelse med Mesteren, åbenbarer deres svaghed i den kristne erfaring for verden, vil sandhedens fjender, som nøje iagttager os, gøre det til det værst mulige, og vort arbejde vil blive hindret. Lad alle dyrke sagtnodighed og lære af Ham, som er sagtnodig og ydmyg af hjertet.“

Emnet om »det daglige« burde ikke fremkalde sådanne bevægelser, som er blevet sat i gang. Som følge af den måde, hvorpå dette emne er blevet behandlet af mænd på begge sider af spørgsmålet, er der opstået strid, og forvirring er blevet resultatet.

Broder Larry Smiths handling med at udgive en traktat, som indeholdt fordømmelse af hans brødre og af deres tro, var ikke godkendt af Gud. Og til ældste Prescott vil jeg sige: Herren har ikke lagt en byrde på dig angående denne sag.

„Det voldte mig smerte at høre, at ældste Daniells, skønt han vidste, at der blandt vore ledende brødre var uenighed om denne sag, dog fremtvang denne sag i forgrunden, således som det blev gjort nogle steder.”

„Andre af vore brødre er ikke blevet ledet af visdom og har ikke draget klare slutninger fra årsag til virkning vedrørende resultaterne af deres bestræbelser på at fastholde deres synspunkter angående fortolkningen af ‘det daglige’. Så længe den nuværende tilstand af meningsforskelle vedrørende dette emne består, bør det ikke gøres fremtrædende. Lad al strid ophøre. På et sådant tidspunkt er tavshed veltalenhed.”

„Guds tjeneres pligt på denne tid er at forkynde Ordet i byerne. Kristus kom for at frelse sjæle, og vi må som forvaltere af Hans nåde meddele indbyggerne i de store byer kundskab om Hans frelsende sandhed.“ Pamfletter, nr. 20, 11, 12.

Broder Larry Smith, som hun henviste til, var især opbragt over situationen, for det var hans fars bog, *Daniel and the Revelation*, som Prescott og Daniells ønskede at omskrive for at ændre det, han skrev angående „det daglige“. Broder Smith forsvarede sandheden, og også sin far. Hun kvalificerer striden gentagne gange med ordene „på dette tidspunkt“, og hen imod slutningen siger hun: „Så længe den nuværende tilstand af meningsforskel angående dette emne består, bør det ikke gøres fremtrædende.“ Alle adventismens universiteter, som i dag underviser om „det daglige“, underviser i det sataniske syn. Forholdene i dag er åbenlyst ikke de samme, som de var dengang.

Adventismens anden generation begyndte ved oprøret i 1888, og spiritualismen blev etableret blandt lederskabet. Denne tilstand åbnede døren for fremgangen af større spiritualistiske vildfarelser, som skulle frembringe et miljø af fremmedgørelse og splittelse, idet mænd i ansvarsfulde stillinger besluttede at fremme hvad end de personligt anså for sandhed. Mænd såsom Daniells, Prescott og Kellogg blev symboler på den historie, hvor Ezekiel identificerede, hvad de halvfjerds ældste, „de ældste af Israels hus“, ville „gøre i mørket, hver mand i sit billedkammer? thi de siger: Herren ser os ikke.“

I den generation fór begge budbærerne for budskabet fra 1888 vild i de stridigheder, den forvirring og den spiritualisme, som opslugte Ezekiels halvfjerds ældste, der havde afbildet afguder på templets vægge og på deres sinds vægge. Sundhedsarbejdet blev fjernet på grund af Kelloggs spiritualisme, og alligevel leder revisionisterne inden for laodikeisk adventisme de ulærde til at tro, at en eller anden form for sejr fremkom af den generations kaos. Der fandtes en parallel historie i Dommertiden, hvor sammenfatningen af dommernes historie passer fuldkomment til denne periode, for den sidste verslinje i Dommerbogen lyder:

I de dage var der ingen konge i Israel; enhver gjorde, hvad der var ret i hans egne øjne.
Dommerne 21,25.

Efterhånden som vi fortsætter med disse artikler, vil vi påvise, hvorfor Dommernes historie svarer til historien om adventismens anden generation; men det bør bemærkes, at når man betragter den laodikeiske adventismes historie, er den lettilgængelige historieskrivning blevet leveret af dem, som bedriver historisk revisionisme. Søster White ønskede bestemt ikke, at emnet om „det stadige“ skulle ophidses i den periode, når det i virkeligheden var et lille mindretal af mænd, som hun havde sagt blev ledet af „engle, der blev uddrevet fra himlen“, og som fik en offentlig platform til at fremme deres vildfarelser. Men at antyde, at Søster White nogen sinde fastholdt den opfattelse, at det var i orden at bevare vildfarelse, er stik imod det, hun troede.

»Brødre, som Kristi ambassadør advarer jeg jer om at vogte jer for disse sidespørgsmål, hvis tendens er at lede sindet bort fra sandheden. Vildfarelse er aldrig uskadelig. Den helliger aldrig, men bringer altid forvirring og splid. Den er altid farlig. Fjenden har stor magt over sind, som ikke er grundigt befæstede ved bøn og grundfæstede i Bibelens sandhed.«
Testimonies, bind 5, s. 292.

Vi vil fortsætte dette studium i den næste artikel.

"Vi har ingen tid at miste. Vanskelige tider ligger foran os. Verden er gennemrørt af krigens ånd. Snart vil de trængselsscener, som der er talt om i profetierne, finde sted. Profetien i Daniels ellefte kapitel har næsten nået sin fulde opfyldelse. Meget af den historie, som har fundet sted som opfyldelse af denne profeti, vil blive gentaget. I det tredivte vers tales der om en magt, som 'skal blive mismodig og vende om og bære harme mod den hellige pagt; således skal han gøre; ja, han skal vende tilbage og forstå sig med dem, der forlader den hellige pagt. Og herskarer skal stå på hans side, og de skal vanhellige helligdommens fæstning og afskaffe det daglige offer, og de skal opstille ødelæggelsens vederstyggelighed. Og dem, der handler ugudeligt mod pagten, skal han fordærve ved smiger; men det folk, som kender sin Gud, skal stå fast og udføre store gerninger. Og de forstandige blandt folket skal give mange indsigt; dog skal de falde ved sværd og ved ild, i fangenskab og under plyndring i mange dage. Men når de falder, skal de få en ringe hjælp; og mange skal slutte sig til dem med smiger. Og nogle af de forstandige skal falde, for at de kan prøves og renses og gøres hvide indtil endetiden; for det varer endnu til den fastsatte tid. Og kongen skal gøre efter sit eget forgodtbefindende; og han skal ophøje sig og gøre sig større end enhver gud og tale forunderlige ord imod gudernes Gud, og det skal lykkes ham, indtil vreden er fuldbyrdet; thi det, som er fast besluttet, skal ske.' Daniel 11,30–36."

»Scener, som ligner dem, der beskrives i disse ord, vil finde sted. Vi ser beviser på, at Satan hastigt er ved at få herredømmet over menneskesind, som ikke har gudsfrygt for øje. Lad alle læse og forstå profetierne i denne bog, for vi går nu ind i den trængselstid, der er omtalt:

»Og på den tid skal Mikael stå frem, den store fyrste, som står vagt om dit folks børn; og der skal være en trængselstid, som der ikke har været, siden der blev til et folk, lige til den samme tid; og på den tid skal dit folk blive frelst, hver den, som findes indskrevet i bogen. Og mange af dem, som sover i jordens støv, skal vågne op, nogle til evigt liv, og nogle til skam og evig afsky. Og de, som er vise, skal stråle som himmelhvælvingens glans; og de, som fører mange til retfærdighed, som stjernerne for evigt og altid. Men du, Daniel, luk ordene til og forsegl bogen indtil endetiden; mange skal fare hid og did, og kundskaben skal blive stor.« Daniel 12:1–4.« Manuscript Releases, nr. 13, 394.